

ново (Ternove), а крепостта Раховица запалена, кралъ Владиславъ съ войскитѣ си заминалъ по римския пѣтъ Никополъ — Маркианополъ къмъ Нови-Пазаръ — Шуменъ¹⁾

За историята на старинния Раховецъ говори и професоръ К. Иричекъ²⁾. Въ Рѣховица е имало въ сръднитѣ вѣкове крепостъ, която се споменува въ началото на XIV столѣтие, а следъ това при похода на Краля Владислава III къмъ Варна въ 1444 год. християнската войска по пѣтя отъ Свищовъ (Novae) за Шуменъ — Маркианополъ превзела и разрушила крепостта Рѣховица и изпратила 500 войници за грабежъ къмъ Търново (Ternove), обаче, тѣ били отблъснати отъ тамошнитѣ турци съ голѣми загуби. Споредъ цитата на господина Иричекъ старинния Раховецъ — Reaxovsis, за който говори Пахимересъ 2,446 (Pachymeres), се намиралъ единъ день на югъ отъ Търново и се различавалъ отъ Рѣховица, както се и до днесъ нарича едно голѣмо турско село (Тур. Кюдирбе) старо селище, шеснадесетъ километра на северо-западъ отъ гр. Стара-Загора при политѣ на Сръдна Гора, известно по това, че въ 1306 година Византийския императоръ Михаилъ, синъ на Андроника Стари, отъ Андрианополъ, смѣло нахлулъ съ войскитѣ си до тая Рѣховица (Кюдирбе), която била центъръ на южнитѣ граници отъ земитѣ, които били владение на Деспота Елтемиръ — български велможа отъ Кумански произходъ отъ родътъ на българската царска династия Тертеровци, която царувала на Търновската царски престолъ презъ 1280 год.

Не безъ значение е на това мѣсто да се отбелѣжи, че още древнитѣ римляни сж били познавали добре тая околностъ и сж обитавали тия мѣста. Сжществува и следната легенда за основаването на В.-Търново. Околността на Никюпъ — Nicopolis ab Istrum (Никополисъ на Росица) е била покрита съ девствени и непроходими гори. Велико-Мизийското поле се е простирало до мѣстото, кждето сега е населено село Полекраище. Оттамъ сж почвали непроходими гори къмъ югъ. Гѣнкитѣ на рѣката Янтра сж били леговища на цѣли стада на диви глигани и звѣрове. Римския императоръ Траянъ, основалъ Никюпъ — Никополисъ адъ иструмъ — „Градъ на победата“ въ 106 година следъ Р. Христово. Този градъ е билъ резиденция по-късно на неговитѣ приемници, както и на гръко-римскитѣ императори. Когато българитѣ минали на Балканския полуостровъ и завзели тия мѣста, се настанили въ този градъ и

1) К. Шкорпилъ — Крепости въ В.-Търновската околностъ.

2) К. Иричекъ — „Княжество България“, ч. I. Пѣтуване по България, стр. 254.